

РЕШЕНИЕ

№ 142

гр. Севлиево, 10.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЕВЛИЕВО в публично заседание на единадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Гергана Н. Божилова

при участието на секретаря Рефузе Як. Османова
като разглежда докладваното от Гергана Н. Божилова Административно наказателно дело № 20214230200433 по описа за 2021 година

Производството е по глава III, раздел V от ЗАНН - Обжалване на наказателни постановления. Образувано е след изпращане на делото по подсъдност от Районен съд – Плевен, където делото е било образувано по жалба от Д. ХР. Д. от гр. Търговище, чрез адвокат М.Х. от САК, против наказателно постановление № 35-0000992 от 24.08.2021 година на Директора на РД „АА“ - Плевен, с което за нарушение по чл. 8, ал. 1 от Наредба № 36 от 15.05.2006 година на МТ за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания /Наредбата/, на основание чл. 178в, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ му е наложена глоба в размер на 500,00 лева.

В жалбата се развиват доводи за неправилност и незаконосъобразност на наказателното постановление. Жалбоподателят твърди, че не е извършил визираното в наказателното постановление нарушение, както и че същото е издадено при съществени нарушения на процесуалните правила и в нарушение на материалния закон.

ИСКАНЕТО, формулирано в жалбата и в представените по делото писмени бележки от адв. М.Х., е съдът да отмени изцяло наказателното постановление, като неправилно и незаконосъобразно.

По делото не се явява представител на административно - наказващия орган. В писмото, придружаващо преписката, се твърди, че атакуваното наказателно

постановление е съобразено с материалните и процесуалните правила при издаването му.

От приложените към делото и приети като писмени доказателства: Акт № 290274 от 04.08.2021 година; обжалваното наказателно постановление; Справка в регистъра на психологическите изследвания на водачите за явяванията на психологическо изследване на жалбоподателя и Заповед № РД-08-30 от 24.01.2020 година, както и от показанията на разпитаните по делото свидетели А.Д. и Д.И. – служители на РД „АА“ - Плевен, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено следното:

На 04.08.2021 година на ПП I-4 км 82+850 до завод „Хамбургер“ на територията на община Севлиево, свидетелите А.Д. и Д.И. – служители на РД „АА“ – Плевен, спрели за проверка влакчак „Ман“ с рег. № Т 5360 АК и полуремарке с рег. № Т *** ЕВ, и двете собственост на „Мебел стил Транс“ ООД и управлявани от жалбоподателя. По време на проверката проверяващите констатирали, че водачът на автомобила – жалбоподателят извършвал обществен превоз на товари с Пътен лист № 6249459 и заверено копие към Лиценз № 1208780003, като не представил валидно удостоверение за психологическа годност към момента на проверката – обстоятелство, което било констатирано след извършване на справка в Регистъра на психологическите изследвания на водачите. За констатираното нарушение свидетелят А.Д. съставил против жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение, като квалифицирал описаните по – горе обстоятелства като нарушение на чл. 8, ал. 1 от Наредбата.

След съставянето на акта, същият бил предявен на жалбоподателя да се запознае със съдържанието му и да направи своите възражения, в случай че има такива. Видно от приложения по делото АУАН, жалбоподателят записал собственоръчно в графата за възражения, че няма такива. Същият не е депозирал и писмени възражения срещу съставения му акт в законния три дневен срок по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на описания по – горе АУАН административно – наказващият орган съставил на 24.08.2021 година обжалваното наказателно постановление. В него той се е съгласил изцяло с констатациите, описани в акта, и ги е преповторил буквално. Счел е, че описаното деяние съставлява нарушение на чл. 8, ал. 1 от Наредбата, за което и на основание чл. 178в, ал. 5 от ЗДвП е наложил на жалбоподателя глоба в размер на 500,00 лева.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на събраните писмени и гласни доказателства, съдът достига до следните правни изводи:

Препис от обжалваното наказателно постановление е връчен на жалбоподателя на 07.09.2021 година. Жалбата е подадена по пощата на 14.09.2021 година, т.е. в законоустановения срок, поради което същата е допустима и следва да се

разгледа по същество.

НП е издадено от компетентен орган, във връзка с което е представено заверено копие от Заповед № РД РД-08-80 от 24.01.2020 година на Министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията. АУАН е съставен от лице, което е оправомощено за това по силата на закона.

По делото бяха изслушани показанията на свидетелите А.Д. и Д.И.. И двамата потвърдиха с показанията си констатациите, изложени в съставения в деня на проверката акт за установяване на административно нарушение.

Жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, твърди, че не е извършил нарушението, за което е санкциониран, като приема, че българското законодателство, регламентиращо наличието на психологическа годност на определени категории водачи на МПС, противоречи на европейското законодателство.

При така установената по делото фактическа обстановка, от правна страна съдът намира следното:

При извършената служебна проверка съдът не констатира нарушения на императивни законови разпоредби относно производството по установяване на административните нарушения и налагане на административни наказания на жалбоподателя с наказателното постановление. Съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП съдържат законоустановените в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН реквизити. Същите са издадени в законоустановените срокове и от лица разполагащи с материална и териториална компетентност. Фактите свързани с извършването на деянието и квалифицирането на същото, като конкретен състав на административно нарушение са описани в изискуемата от закона пълнота. По отношение на тях не са налице празноти, които да внесат съмнение или неяснота относно възприетите факти и тяхната правна квалификация. Не се констатира и допуснати нарушения на процесуалните правила при връчването им, което мотивира съда да приеме, че същите са законосъобразни от формална страна.

Преди да пристъпи към обсъждане на казуса по същество съдът следва да вземе становище по твърдението на жалбоподателя за противоречия между българското и европейско законодателство по повод удостоверяване наличието на психологическа годност на водачите на МПС. В тази връзка в жалбата срещу наказателното постановление се твърди, че изискването за периодични тествания на шофьорите се съдържало в Директива № 2006/126/ЕО, в която изрично било посочено, че тестването за психологическа годност следвало да съвпада с издаването или подновяването на свидетелството за управление на МПС, а не както изисквала Наредба № 36/2006 г. за изискванията за психологическа годност на всеки три години. В този смисъл очевидно било, че Наредбата противоречи на Директивата, поради което според жалбоподателя в случая следвало да намери приложение Директива №

2006/126/ЕО, а не Наредбата.

По отношение на довода на жалбоподателя, че при издаване на свидетелството за управление, психологическата годност на водача е била съобразена, съгласно Директива 2006/126/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелствата за управление на превозни средства и наложеното изискване към българските водачи за по-строги минимални стандарти за психическа годност ги поставя в по-неблагоприятно положение, съдът намира същият за неоснователен. Директивата регулира условията за издаване на свидетелства за управление на превозни средства, като по-конкретно предвижда свидетелства за управление да не се издават или подновяват на кандидати или водачи, страдащи от психична заболявания, като единствено определя минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозни средства, като не ограничава държавите да налагат по-строги стандарти. Директивата предвижда още създаването на унифициран образец и взаимното признаване на правоспособността между държавите-членки, като същата е транспонирана в ЗДвП, съгласно § 35, т.3 от закона. Според § 9 от Директивата, доказателство за наличие на съответствие на водачите на превозни средства, които се използват за транспорт на пътници или стоки с минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозно средство, следва да се предоставя, когато свидетелството се издава и периодично след това. Този редовен контрол съгласно националните правила за съответствие с минималните стандарти цели да допринесе за свободното движение на хора, да избегне нарушаването на конкуренцията и по-добре да взема предвид специфичната отговорност на водачите на такива превозни средства. Съгласно Приложение III т. 4 от Директивата "Минимални изисквания за физическа и психическа годност за управление на превозно средство", кандидатите преминават медицински преглед преди свидетелството за управление да им бъде издадено за първи път и след това преминават периодични медицински прегледи съгласно предвиденото в националното законодателство. Следователно няма пречка всяка държава-членка да налага допълнителни по-строги изисквания към водачите по отношение на времето на извършване на периодичния преглед.

След съобразяване на Директивата и националното законодателство, съдът намира, че липсва колизия между тях и не може да се приеме, че след като водачът има редовно издадено СУМПС за съответната категория, той е преминал успешно психологическо изследване, което удостоверява и психологическата му годност за целия срок на валидност на свидетелството. В Наредба № 36 в чл. 8, ал. 2 е предвидено, че удостоверение за психологическа годност е със срок на валидност 3 години и съответно 1 година за някои хипотези, при които свидетелството за управление е било отнето по административно-наказателен ред или водачите са лишени от право да управляват МПС на основание чл. 174, ал. 2 от ЗДвП и чл. 343г от

НК, или водачът е навършил 65 г. възраст, които без съмнение се отнасят и до професионалните шофьори. Съгласно чл. 51, ал. 4 от Закон за българските лични документи, срокът на валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство за категории С, СЕ, С1, С1Е е 5- годишен срок. Следователно, законодателят изрично е направил разлика между психологическата годност при издаване на СУМПС и необходимостта водач на МПС, който извършва превоз на товари и пътници, да преминава през съответното психологическо изследване на всеки 3 години, съответно 1 година, за да има валидно удостоверение за психологическа годност. Поради това и съдът намира, че възраженията в тази насока са неоснователни. В този смисъл е и Решение № 211 от 27.09.2021 г. на АдмС - Шумен по к. а. н. д. № 175/2021 г.

Въз основа на събраните по делото гласни и писмени доказателства съдът приема, че жалбоподателят е извършил от обективна и субективна страна процесното административно нарушение, тъй като на 04.08.2021 г., около 07:55 часа, на ПП I-4, км. 82+850 завод „Хамбергер“, посока гр. София, е управлявал товарен автомобил "МАН" с рег. № Т 5360 АК и полуремарке с рег. № Т *** ЕВ, и двете собственост на „Мебел стил Транс“ ООД, като е извършвал обществен превоз на товари, съобразно Пътен лист № 6249459 и заверено копие към Лиценз № 1208780003 г., без да представи валидно удостоверение за психологическа годност към момента на проверката.

По делото не се спори, че към момента на извършване на нарушението – 04.08.2021 година, жалбоподателят Д. не е притежавал УПГ. В регистъра на психологическите изследвания на водачите за явяване на психологическо изследване /л. 24/ е отразено, че същият е имал издадено такова на 07.10.2017 г. с № 438972/О/, валидно до 07.10.2020 г., но липсва издадено такова за последващ период.

Условията и редът за извършване на обществен превоз на товари са регламентирани с Наредба № 33 от 03.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на РБ. Съгласно чл. 87, т. 2 от тази наредба, водачът на автомобил за обществен превоз на товари трябва да е психологически годен по смисъла на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата. Правилото на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 36 от 15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания, издадена от министъра на транспорта на основание чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП /§ 2 от ПЗР/ регламентира едно от изискванията за извършване на дейността на водачите на таксиметрови автомобили, на автомобили за обществен превоз на пътници или товари, както и за председател на изпитна комисия, да представят удостоверение за психологическа годност, а съгласно ал. 2 от същата разпоредба удостоверението за

психологическа годност е валидно за срок от три години от датата на неговото издаване с изключение на случаите, в които се издава след навършване на 65-годишна възраст на лицето, и на случаите по чл. 1, ал. 1, т. 2, 5, 6 и 7, в които удостоверение е валидно за срок от една година.

Съгласно разпоредбата на чл. 178в, ал. 5 от ЗДвП водач, който извършва таксиметрови, превози за собствена сметка или обществени превози на пътници или товари - без валидно удостоверение за психологическа годност, се наказва с глоба в размер на 500, 00 лева. В настоящия случай срокът на валидност на притежаваното от жалбоподателя удостоверение за психологическа годност е бил изтекъл на 07.10.2020 г., т. е. десет месеца преди датата на проверката от контролните органи. При това положение е видно, че на 04.08.2021 г. жалбоподателят действително е извършвал обществен превоз на товар без валидно удостоверение за психологическа годност, поради което съдът намира, че правилно и законосъобразно е бил санкциониран по чл. 178в, ал. 5 от ЗДвП с обжалваното наказателно постановление, като му е наложена глоба в размер на 500,00 лева. Наложено наказание е в абсолютния размер, посочен от законодателя, поради което не може да бъде изменян.

Що се касае до отразеното в жалбата срещу наказателното постановление, че било нарушено правото на защита на жалбоподателя, тъй като не било отразено изрично в НП в кое точно предложение на ал. 5 попада случаят му, съдът намира, че това не е довело до невъзможност същият да разбере какво точно нарушение му се вменява във вина и от там да организира защитата си, тъй като при описание на нарушението наказващият орган ясно и категорично е посочил, че жалбоподателят е осъществявал обществен превоз на товар, каквато е една от изброените хипотези за налагане на глоба в размер на 500 лева при липса на валидно удостоверение за психологическа годност на водача, осъществяващ този вид транспорт.

На следващо място съдът намира, че не са налице предпоставките за прилагане на чл. 28 от ЗАНН поради маловажност на извършеното административно нарушение. Извършването на обществен превоз на товари и пътници е правнорегламентирана дейност, като в тази връзка са въведени правила за периодична проверка на психологическата годност на водачите. Съгласно чл. 1, ал. 3 от Наредба № 36/15.05.2006 г. на МТ, психологическото изследване на водачите на МПС има за цел да установи психологическата им годност да управляват МПС без опасност от допускане на пътнотранспортни произшествия. В този смисъл извършването на обществен превоз на товари без валидно удостоверение за психологическа годност, издадено от съответните компетентни органи, е нарушение с висока степен на обществена опасност, т. к. водачът няма обективен критерий за собственото си психологическо състояние, което е свързано с безопасността на всички участници в движението. Като професионален водач на товарни автомобили, извършващ обществен

превоз на товари на територията на РБългария, жалбоподателят е бил длъжен да следи за валидността на изискуемите по закон документи. В случая следва да се отчете и продължителния период на бездействие за подновяване на процесното удостоверение (почти една година от изтичане на предходното УПГ, валидно до 07.10.2020 г.), което обстоятелство обективира завишената обществена опасност както на деянието, така и на дееца, което от своя страна, изключва приложението на разпоредбите на чл. 28 от ЗАНН по отношение на процесното нарушение.

По изложените съображения, съдът намира обжалваното наказателно постановление за правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 63 ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 35-0000992 от 24.08.2021 година на Директора на РД „АА“ - Плевен, с което на Д. ХР. Д., ЕГН: ***** от ***, за нарушение по чл. 8, ал. 1 от Наредба № 36 от 15.05.2006 година на МТ за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания, на основание чл. 178в, ал. 5 от Закона за движение по пътищата му е наложена глоба в размер на 500,00лв. /петстотин/ лева, като ПРАВИЛНО и ЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд-Габрово в 14- дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Севлиево: _____